

RAMP

ZALIGE

VAKANTIE

NEERGESTORT

NATHAN LUFF

MET ILLUSTRATIES VAN CHRIS KENNETT

1

VERJAARDAGS- VERRASSING

Ik sjeesde het schoolplein op, maar stopte toen pap me terugriep. Hij leunde uit het autoraampje.

‘Na school hebben we een verrassing, voor je verjaardag,’ zei hij. ‘Dus snel naar huis komen!’ Toen stoof hij ervandoor voor ik nog iets kon vragen. Hij had haast, zoals gewoonlijk.

Een verrassing? Met mijn familie weet je nooit of dat iets goeds is of niet.

Ik liep verder, maar ik was zo in gedachten verzonken dat ik niet oplette of Jodie in de buurt was. Dat was een **grote** fout. Ze rende op me af en duwde een enorm ingepakt cadeau in mijn handen.

‘Gefeliciteerd met je verjaardag,’ blies ze in mijn oor.

Jodie zit op school een groep lager dan ik en ze is *bezeten* van me. Dat weet ik zeker, want ze geeft me ongeveer een

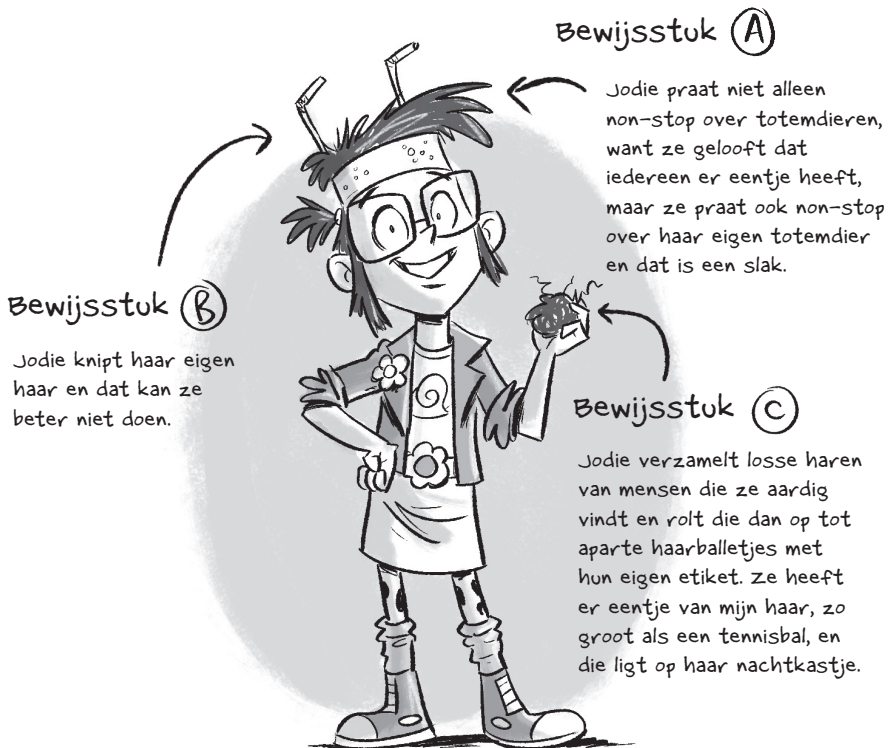
keer per maand een nieuwe tekening die ze van me gemaakt heeft, met altijd wel ergens de woorden 'Ik ben bezeten van je' erop. Onze moeders zijn beste vriendinnen, dus ik kan er niet onderuit om haar buiten school vaak te zien.

'Nou, maak je het niet open?' vroeg ze.

'Jodie, je kent mijn regel.'

'Niet tegen je praten op school, blablabla. Dat is een stomme regel. Maak open.'

Die regel klinkt misschien ongevoelig, maar Jodie is... nou, raar.

Meer hoef ik niet te zeggen...

Openlijk vrienden zijn met Jodie zou sociale zelfmoord betekenen. Het staat bovenaan mijn lijst van dingen die ik op school moet vermijden.

Ik nam Jodie mee naar de rand van het schoolplein waar we minder kans liepen om samen gezien te worden. En toen, om van haar af te zijn, scheurde ik een hoek van het pakpapier open en gluurde naar binnen. Jodie had me een glitter-fotolijstje gegeven met onze trouwfoto erin. We

waren natuurlijk niet echt getrouwd, maar toen we klein waren hadden onze moeders het schattig gevonden om ons te verkleeden en net te doen alsof we gingen trouwen.

Het was **niet** schattig.

Het was toen al niet schattig. En nu was het helemaal niet schattig meer.

Ik scande het schoolplein om er zeker van te zijn dat niemand ons had gezien.

‘Nee, je moet het helemaal openmaken,’ zei Jodie. Ze stak haar hand uit en scheurde de rest van het papier eraf.

Regenboog-glitter **PLOFTE** uit het pakje en een fonkelende wolk glitterdeeltjes daalde neer op elk mogelijk oppervlak van mijn lichaam. Jodie kraaide van plezier. Nu keken er zeker kinderen onze kant op.

Jodie giechelde. ‘Zijn glitterbommen niet geweldig?’

Ik stopte het fotolijstje onder in een vuilnisbak en rende naar de wc's, waar ik mijn huid afpoetste met natte papieren handdoekjes. Ik boende zo hard dat ik er hoofdpijn van kreeg. Maar de glitter bleef aan me plakken, alsof ik onder de superlijm zat.

De bel ging en ik had geen keus, ik moest met mijn klas in de rij gaan staan. Eerst had niemand het nog door en had ik een sprankje hoop dat ik niet was opgemerkt... maar toen trok mijn geglinster de aandacht van Christiano.

'Hoe gaat-ie, Glitter?' vroeg hij met een klap op mijn rug. Glitter wolkte als stof de lucht in. Christiano lachte zo hard dat er spuug op mijn gezicht kwam.

Eén iemand is genoeg.

Het lachen begon als gniffelen. Het gniffelen nam toe en werd al snel **bulderen**. Vingers wezen. Mijn huid was al rood van al dat poetsen, maar nu werd ik echt knalrood.

Dit was niet de eerste keer dat een groep leerlingen me uitlachte. Het was niet eens de *grootste* menigte die me ooit heeft uitgelachen. Toen ik net op school zat, vonden mijn ouders het helaas een goed idee dat ik aan de talentenjacht

mee zou doen. Ik word nog steeds misselijk als ik eraan denk – laten we zeggen dat het slecht affiep en dat ik die **VERPLETTERENDE SCHAAMTE** voor de eeuwigheid met me mee zal dragen.

Dus ik negeerde het gelach ook nu weer en richtte me in plaats daarvan op onze directrice, mevrouw Mirto. Zij stond voor ons in de aula en probeerde iedereen stil te krijgen.

Toen alle mededelingen eindelijk gedaan waren, vroeg ze in de microfoon: ‘Is er vandaag nog iemand jarig?’

Ik hield mijn adem in en zei niets. Ik kon Jodies blik voelen. Zij zat bij haar eigen klas, in de rij naast ons. Ik wierp haar een waarschuwend blik toe. Als de school erachter kwam dat ik vandaag jarig was, moest ik vooraan op het podium komen staan terwijl iedereen voor me zong. Als ik iets van die talentenjacht-mislukking had geleerd, dan was het wel dat je geen aandacht moest trekken. Koste wat het kost. Als niemand je opmerkt, kan ook niemand je uitlachen.

Dat is natuurlijk extra moeilijk als je in een wandelende discobal bent veranderd.

‘Oké, naar de les. Fijne dag allemaal!’ zei mevrouw Mirto.

Ik ademde uit, en mijn hele lijf zakte in elkaar van opluchting.

Op vrijdag hebben we het eerste uur Frans. Onze lerares Frans, mevrouw Le Chat, stond vooraan onze rij om ons mee te nemen naar het lokaal. Ze wierp één blik op mij en klapte in haar handen.

‘Oh la la!’ riep ze uit. ‘Vous êtes magnifique!’

De rest van de klas lachte en zei haar na. ‘Oh la la!’ zong iedereen steeds opnieuw.

Ik probeerde het te negeren door te denken aan de verrassing die thuis op me wachtte. Wat zou het zijn? Een bouwpakket voor een robot? Een puppy? Een piano? Een robotpuppy die piano speelt?

Leon huppelde naar voren en kwam

naast me lopen. Hij lachte niet zoals de anderen, maar hij schudde wel zijn hoofd.

‘Ik neem aan dat je hier een goede verklaring voor hebt,’ fluisterde hij.

Ik knikte. ‘Jodie.’

‘Dat zegt genoeg.’ Leon is de enige die ik over mijn Jodie-probleem verteld heb. ‘Gefeliciteerd met je verjaardag, trouwens,’ zei hij toen. Leon was ook een van de weinigen die wist dat ik jarig was.

Ik zag Leon bijna nooit tussen de lessen door, omdat zijn lunchpauzes altijd vol zaten met dingen zoals de schaakclub, de computerclub en koor. We worden allebei vaak gepest – Leon denkt dat het iets met de maaiveldcultuur te maken heeft, wat dat ook mag zijn. Hij dealt daarmee door extra goed te presteren, maar ik probeer juist om geen aandacht te trekken.

We kwamen bij het lokaal en haalden onze Franse werkboeken uit de kast. Toen ik de mijne had gevonden, sloeg Christiano zijn arm om mijn schouders en leidde me naar mijn tafeltje.

‘Echt, bro, je moet me de naam van je schoonheidsspecialiste geven. Je straalt helemaal.’ Hij lachte en dook weg om een paar jongens een high five te geven.

‘Gewoon negeren, hij is het niet waard,’ fluisterde Leon terwijl hij op de stoel achter me plofte. Ik glimlachte zwakjes. Leon had gelijk, maar er ging geen dag voorbij dat ik er niet van droomde om Christiano te zijn.

Mam stond na school bij het hek te wachten om met me naar huis te lopen. De zon scheen fel, waardoor ik nog meer glinsterde.

‘Je ziet er feestelijk uit,’ zei mam. ‘In mijn tijd kreeg je gewoon een verjaardags-button om op te spelden.’ Ze pakte een papieren zakdoek en snoot haar neus. Dat gebeurde met zo veel **donder en geweld** dat alle andere ouders onze kant op keken.

‘Mam!’

‘Ik kan er niks aan doen – ik heb mannengriep.’

Ik weet niet hoe vaak ik mam al heb uitgelegd dat mannengriep niet alleen een verzonnen ziekte is, maar dat zij het, vrouw zijnde, ook niet kan krijgen. Maar zij houdt vol dat dit een nieuwe, ergere vorm van de griep is.

‘Pap zei dat er een verrassing is voor mijn verjaardag. Wat is het?’ vroeg ik.

Mama verfrommelde haar zakdoek en stopte hem diep in haar zak. ‘O, ja, dit zul je echt geweldig vinden. Hij heeft een bon van zijn werk gekregen voor dat nieuwe restaurant dat net geopend is, en hij neemt ons vanavond mee uit eten.’

Ik trok een gezicht.

Mam zuchtte. ‘Lieverd, we gaan nooit ergens heen, zoals je heel goed weet. Dus probeer hier nu van te genieten – het wordt fantastisch.’

Ik probeer buitenshuis zo weinig mogelijk tijd met mijn ouders door te brengen. Ze hebben de gewoonte om zichzelf in het openbaar **VOOR SCHUT** te zetten. Privé doen ze dat ook, maar thuis zijn er tenminste geen getuigen.

Mam haalde haar zakdoek weer tevoorschijn en liet haar neus weer **toeteren**. Een paar ouders in de buurt sprongen op van schrik, zoals mensen doen bij een auto met een knallende uitlaat.

‘Je bent te ziek om uit eten te gaan,’ zei ik.

‘Onzin. Ik neem wel een paar pillen tegen griep en verkoudheid en dan gaat het prima! Jodie en haar moeder komen ook. Is dat niet leuk?’

Ik kreunde. Het ging van kwaad tot erger.

2

EEN ROMANTISCH ETENTJE

Ik moest naast Jodie zitten tijdens het etentje. Ze droeg heel trots een zelfgemaakte glitter-haarband met slakken-antennes erop.

‘Wist je dat tuinslakken liefdespijlen afschieten om andere slakken aan te trekken?’ vroeg Jodie aan mij. ‘Het is vooral slijm, maar het is toch romantisch, vind je niet?’

Ik trok een gezicht. **Snot** naar iemand schieten was niet iets wat ik romantisch zou noemen. Ik richtte mijn aandacht op mijn vader. Voor ons als gezin is het heel bijzonder om uit eten te gaan, omdat het zo duur is. Niet dat we te weinig geld hebben, maar pap vindt het verschrikkelijk om geld uit te geven.

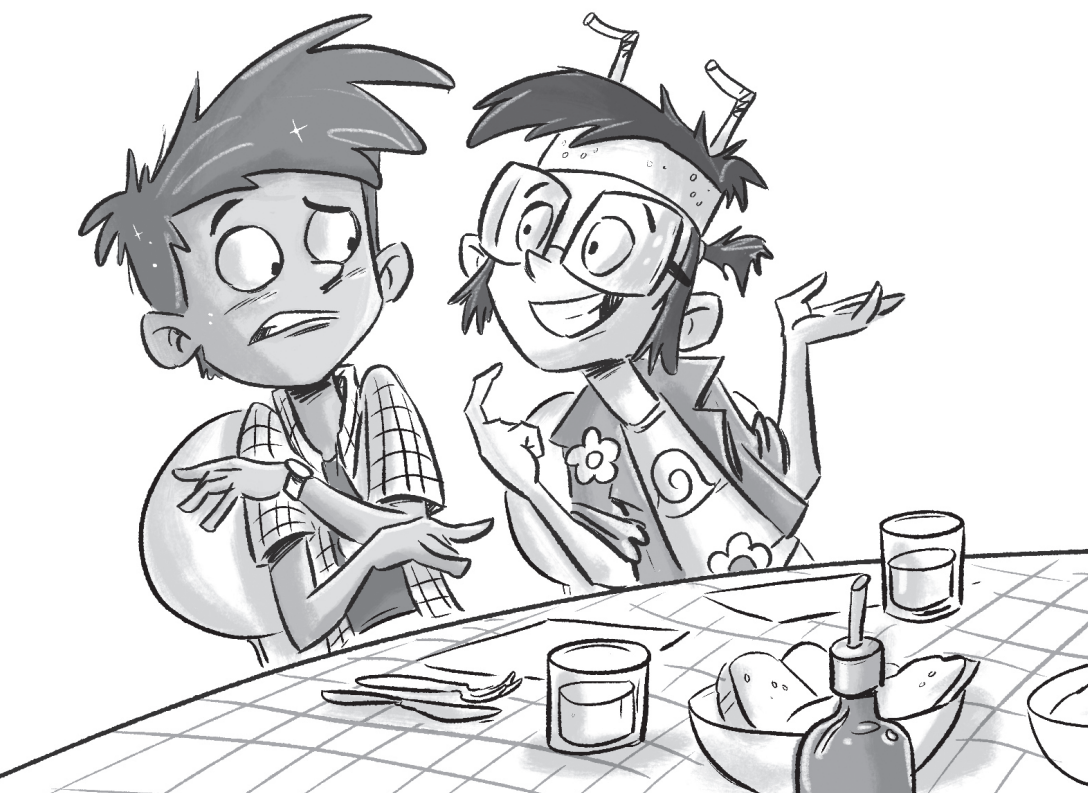
Hij noemt zichzelf ‘zuinig’, maar het juiste woord is ‘**GIERIG**’.

Papa had zijn waardebon al op tafel liggen, en terwijl hij het menu bekeek, haalde hij een rekenmachine uit zijn zak zodat hij alles kon optellen om er zeker van te zijn dat we geen cent van ons eigen geld zouden uitgeven.

‘Ik betaal graag mee,’ zei de moeder van Jodie.

‘Onzin,’ zei mam. ‘Je bent onze gast. Wij betalen.’

‘Niemand betaalt iets!’ meldde pap terwijl hij zijn cijfers intikte. ‘Dat is precies wat ze willen. Ze delen die bonnen uit en denken dat je dan meer gaat uitgeven, maar dat gaat mij niet gebeuren!’

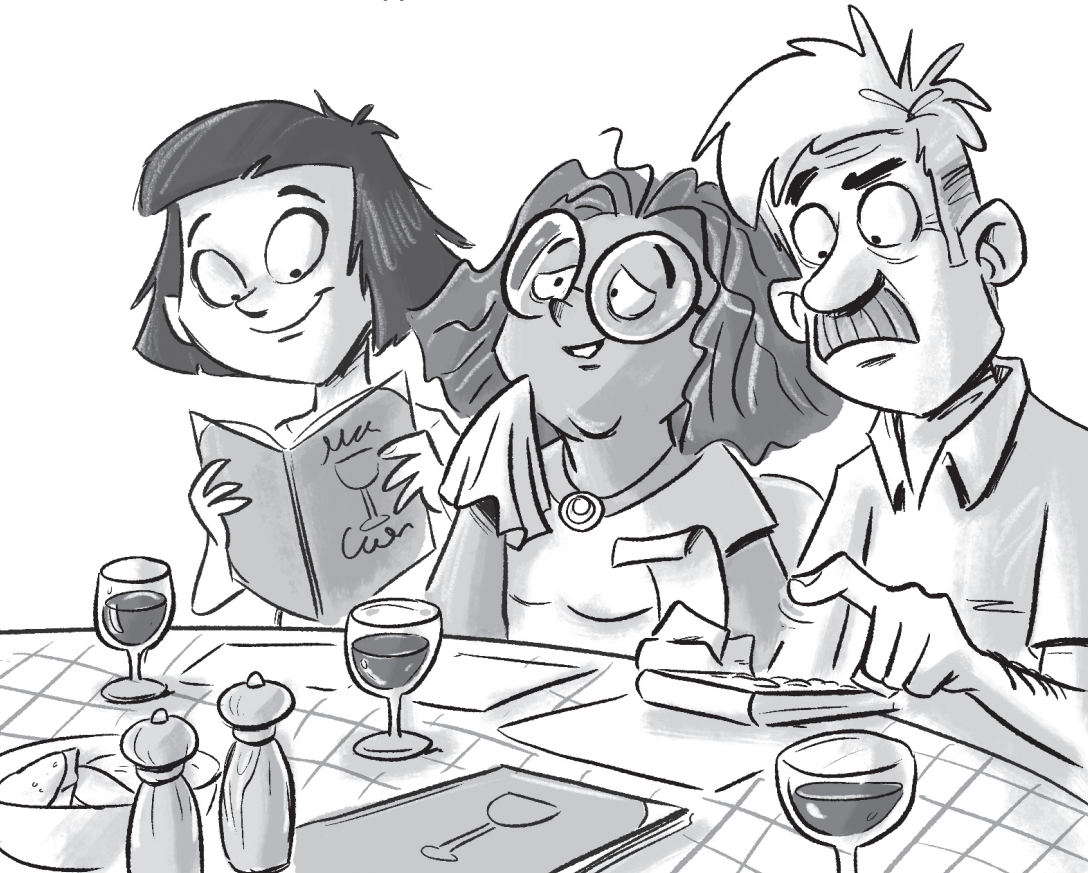

Christiano, uit mijn klas, kwam op ons tafeltje af. Ik was eerst in de war, maar toen zag ik het opschrijfboekje in zijn hand en herinnerde ik me dat dit het restaurant van zijn ouders was. Toch had ik niet verwacht dat hij hier zou werken.

Dit was een **PROBLEEM**.

Ik schoof mijn stoel zo ver mogelijk bij Jodie vandaan – alles wat Christiano aan zijn vrienden vertelde, zou zich als een luizenplaag over de hele school verspreiden.

‘Hé, Glitter,’ zei Christiano. Hij keek naar Jodie. ‘Ik wist niet dat Jodie en jij vrienden waren.’

‘Kennissen!’ riep ik, veel te hard. Ik lachte zenuwachtig en zei toen zachter: ‘We zijn gewoon kennissen.’

‘Goeie kennissen,’ zei Jodie, en ze schoof haar stoel dicht naar de mijne.

‘Oké. En, hebben jullie al een keuze kunnen maken?’ vroeg Christiano.

‘O, hoi Christiano,’ zei mam.

Waarom noemde ze hem zo? Niemand noemt hem zo.

‘Heb jij pas geleden een groeispurt gehad of ben ik aan het krimpen?’ Ze lachte. Christiano rilde. Mams lach lijkt opvallend veel op het gebalk van een ezel. ‘Hoe gaat het op school?’ ging mam verder. ‘Pas je een beetje op onze Jakob?’

Wat?! Waarom moet iemand op mij passen? Ben ik een baby of zo? Waarom zou ze dat zeggen? Ik probeerde achter mijn menu te verdwijnen.

‘Tuurlijk,’ zei Christiano met een gemaakt glimlachje. ‘Willen jullie plat water of bruiswater?’

‘Kraanwater – geen veel te dure fles water waar jullie mensen expres te veel voor laten betalen, dankjewel,’ zei pap. Ik vouwde het menu dicht om mijn hoofd. ‘Nou, ik heb uitgerekend dat we drie voorgerechten kunnen delen en dan één medium pizza. Ik heb mijn eigen soepstengels

meegenomen voor als we allemaal nog honger hebben.
Klinkt goed?’

Mam snoot haar neus en Christiano maakte een sprong van schrik.

‘Kunnen we bestellen?’ zei ik. ‘Mam moet naar huis.’

Onze maaltijd kwam snel en pap verdeelde alles zorgvuldig in vijf gelijke porties.

‘We moeten snel eten,’ zei ik. Voor mij kon de avond niet vlug genoeg voorbij zijn. ‘Ik ben heel moe.’

Jodie boog zich naar me toe en pakte mijn vork. ‘Als je te moe bent om te eten, kan ik je wel voeren. Vind ik niet erg. Ik zou het zelfs leuk vinden.’

Er ging een rilling door me heen. Ik rukte mijn vork uit haar hand en **PROPTE** mijn deel van de maaltijd naar binnen. Terwijl ik at, haalde Jodie een paar verdwaalde haren van mijn schouder en deed ze in haar zak. Toen ik klaar was, tikte ze me op mijn schouder. Ze bleef kalm tikken tot ik haar uiteindelijk aankeek. Ze had onze ingelijste trouwfoto vast. Mijn verjaardagscadeau.

‘Ik vond deze in een vuilnisbak op school,’ zei ze. ‘Was je hem per ongeluk kwijtgeraakt of zo?’

Ik keek snel of Christiano in de buurt was voor ik de foto van haar afpakte en ondersteboven op mijn schoot legde. ‘Waarom keek je eigenlijk in een vuilnisbak?’

‘Je kunt soms hele interessante dingen vinden in een vuilnisbak. En het was maar goed dat ik het deed, toch?’

‘Weet je waar ik vandaag aan moest denken, Jakob?’ vroeg mam van de overkant van de tafel. Ze had een dromerige uitdrukking op haar gezicht en een grote glimlach. ‘Ik moest denken aan dat lied dat je over mij en je vader geschreven hebt. Wat je gezongen hebt bij de talentenjacht. Denk jij daar nog wel eens aan?’

Of ik er nog wel eens aan dacht? Ik probeerde er elke dag van mijn leven *niet* aan te denken.

‘Heb je die kattenpiano nog?’ vroeg pap. ‘Die was duur. Pak hem er maar weer eens bij, en speel er wat meer op.’

O, ik had die kattenpiano nog. Het was zo'n keyboard met voor elke toets een miauwgeluidje met een andere toon. Waarom zou iemand zoiets uitvinden? Ik had hem in mijn kledingkast verstopt, onder al mijn kleren, zodat ik hem nooit meer hoefde te zien.

Ma stak haar onderlip uit. 'Ik mis die tijd. Je hield zo veel van ons en je was niet bang om dat te laten zien, zoals nu.'

'Ik wou dat ik er geweest was om naar je lied te luisteren,' zei Jodie. 'Misschien schrijf je er ooit nog eentje voor mij.'

Oké, dus ik had een lied geschreven over hoeveel ik van mijn vader en moeder hield. Mijn ouders hadden besloten, in hun oneindige gebrek aan wijsheid, dat het schattig zou zijn als ik dat lied voor de hele school zou zingen. Een kind van zes dat een lied zingt dat het zelf heeft geschreven is, in theorie, heel schattig. Maar dit lied...

Nou, het begint al met de titel: **TROUW MET ME, PAP EN MAM.**

En de begeleiding bestond puur en alleen uit kattengejank.

Ik zweer het je, het was nog erger dan het klinkt. En de

daaropvolgende vijf jaar op school zongen kinderen vaak zomaar een paar regels voor me.

‘Trouw met me, mam, maak me de gelukkigste man!’

Dat lied lag veel te goed in het gehoor.

‘Kom, we gaan,’ zei ik en ik gooide mijn servet op mijn lege bord.

‘We hebben geen haast,’ zei mam. ‘We zouden juist het tegendeel moeten doen! De dokter zegt steeds dat Gerard meer tijd moet vrijmaken om te ontspannen, toch, liefje?’

‘Val Jacob niet lastig met mijn problemen, Pam,’ zei pap. ‘Ik heb al genoeg om me zorgen over te maken!’

Mam legde zachtjes haar mes en vork neer. ‘Het is een probleem van het hele gezin en we moeten er ook als gezin over kunnen praten. Jakob, misschien heb je wel gemerkt dat papa de laatste tijd heel gestrest is, zelfs voor zijn doen.’

Pap is een **STRESSKIP**. Hij strest echt overal over, niet alleen over geld.

‘Niet overdrijven,’ zei pap, die zenuwachtig zijn servet in piepkleine stukjes scheurde.

Mam glimlachte en zei: ‘De dokter is bang dat hij

zichzelf een hartaanval bezorgt als hij zo doorgaat. Dus wij moeten hem helpen om te ontspannen. Ik dacht dat een vakantie met het gezin leuk zou zijn...'

'O, dat klinkt perfect,' zei Jodies moeder. 'Jullie kunnen romantisch op vakantie met z'n tweetjes, en dan zorgen Jodie en ik wel voor Jakob.'

JAKKES.

'Ik weet het niet... Vakanties zijn zo duur, en ik kan niet zomaar vrij nemen van mijn werk.' Pap scheurde de stukjes servet in nog kleinere snippers.

Mam keek naar mij en rolde met haar ogen. 'Let maar niet op mij, ik probeer je alleen in leven te houden. Hé, Jakob, heb je zin in een verjaardagsspelletje?' Mam pakte haar glas water op. 'Ik gorgel een liedje en dan moet jij raden wat het is.'

'Nee, niet hier,' siste ik en ik keek snel naar de gasten om ons heen. Pap en mam zijn elkaars tegenpolen. Waar de een zich te veel zorgen maakt, doet de ander dat te weinig.

Mam **balkte**, harder dan normaal. Er keken mensen naar ons, ik kon het voelen.

'Kom op, het is hilarisch, toch, Betty? We hebben het pas nog met vrienden gespeeld.'

Jodies moeder knikte terwijl mam de helft van haar water in haar mond goot. Ze kantelde haar hoofd naar achteren en de eerste gorgelende noten van ik denk 'Lang zal hij leven' kwamen eruit. Maar ze had te veel water in haar mond gedaan en plotseling hoestte ze.

Op dat punt splitste het water zich. De eerste helft spoot uit mams mond.

Helaas had Christiano het verkeerde moment gekozen om over haar heen te buigen en haar vieze bord weg te halen. Hij kreeg een aardig deel over zich heen.

Maar de tweede helft ging via de achteruitgang, door mams verstopte neus, en door de druk spoot er niet alleen water maar ook een behoorlijke hoeveelheid dik, groen snot uit haar beide neusgaten. Eén draad snot liet los en schoot als een serpentine over de tafel. De opbrengst uit het andere neusgat rekte eerst uit, als een mini-bungeejump-touw, stuitte toen terug en sloeg mam in het gezicht.

Iedereen in het restaurant staarde vol afgrijzen naar haar, maar niemand keek zo ontzet als Christiano, terwijl het water van zijn kin af droop.

'LIEFDESPIJLEN,' fluisterde Jodie vol ontzag.
'Net als een slak!'

Ik schoof onrustig heen en weer op mijn stoel, en toen viel de ingelijste foto van mijn schoot. Hij draaide om in de lucht, kwam met de goede kant boven op de grond terecht en het glas ging aan diggelen. Dat trok alle aandacht.

Christiano zag de foto waarop Jodie en ik elkaar een zoen geven op onze 'trouwdag'. Ik dacht niet dat hij nog geschokter kon zijn dan hij al was.

Maar dat kon wel.

Ik wilde onder de tafel kruipen en er nooit meer onder vandaan komen.

Voor Sabrina, iemand met wie ik vaak vakanties/rampen meemaak – NL

*Voor Sooze, dankjewel voor de afgelopen twintig jaar.
Laten we hopen dat we binnenkort die vakantie kunnen plannen! xx – CK*

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Family Disasters #1 – Crash Landing*

Verschenen bij Scholastic Australia

© 2023 Nathan Luff

Voor deze uitgave:

© 2024 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Hanneke Majoor

Omslagafbeelding en illustraties: Chris Kennett

Omslagontwerp: Caren Limpens

Grafische verzorging: Bert Holtkamp

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 7229 8 (e-book 978 90 261 7230 4)

NUR 282

